

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

בפני כבוד השופטת אפרת שהם דליות

תובע פלוני
ע"י ב"כ עו"ד יואל יוספי

נגד

נתבעת פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד עדיאל מליץ ואח'
מינוי על פי חוק הסיוע המשפטי תשל"ג-1973

פסק דין

לפניי תביעה הצהרתית רכושית לפי תקנה 258(ז)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 ופירוק שיתוף.

רקע והשתלשלות עניינים

1. התובעת והנתבע (להלן: "הצדדים") ניהלו מערכת יחסים במהלכה נולדו שתי קטינות- י" ילדת XXX מצויה במשמורת התובע ולי ילדת XXXX מצויה במשמורת הנתבעת. לנתבעת ילד נוסף מקשר קודם כבן XX כיום.
2. ע"ש הנתבעת רשומה דירה ברח' XXXX ב-XXXXX אשר נרכשה בחודש XXX (להלן: "הדירה"). הצדדים התגוררו בדירה החל משנת 2007 ועד לשנת 2013 עת התובע הורחק בצו הגנה. קודם לכן ובין השנים 2002 עד 2005 הצדדים התגוררו בבית הורי התובע. במרוצת שנת 2005 הנתבעת והקטינים עברו להתגורר בבית הוריה ואילו התובע נותר להתגורר בבית הוריו, עד לכניסה לדירה נשוא ההליך שבפניי.
3. בתביעה שלפניי עתר התובע להצהיר כי הוא בעל מחצית הזכויות בדירה, הרשומה כאמור ע"ש הנתבעת, ולהורות על פירוק השיתוף בדירה. כן עתר התובע להורות על פירוק השיתוף בתכולת הדירה.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

4. הנתבעת מנגד עומדת על טענתה כי יש לדחות את התובענה בהעדר הוכחת כוונת שיתוף ומשעה שהצדדים נהגו בהפרדה רכושית מלאה בנכסיהם.
5. יצוין כי לתביעה זו קדמו תביעות נוספות בעניינם של הצדדים. בשנת 2010 התובעת הגישה תביעה לאבהות לצורך רישום הקטינות תחת שמו של התובע (תמ"ש 12059-08-10), וכן תביעת מזונות אשר נמחקה לבקשתה (תמ"ש 12022-08-10). בשנת 2013 הנתבעת עתרה פעם נוספת בתביעה למזונות (תמ"ש 13754-06-13) במסגרתה נפסקו מזונות עבור הקטינות וכן בצו הגנה (ה"ט 30192-08-13) על רקע איומים ברצח שהשמיע כלפיה התובע. התובע הורחק מהבית, הוגש נגדו כתב אישום הוא הורשע ודינו נגזר. הצדדים לא שבו לחיים משותפים.
6. להשלמת התמונה יצוין כי בחודש 3/16 עתר התובע בבקשה למתן צו הגנה כנגד הנתבעת (ה"ט 63408-03-16), בקשתו נמחקה.
7. התביעה שלפניי הוגשה ביום 19.12.16. הואיל וניסיון להביא את הצדדים להסכמה לא צלח, נשמעו ראיות במסגרתן נחקרו הצדדים עצמם, ב"כ הצדדים סיכמו טיעוניהם בעל פה. עתה יש להכריע בתובענה.

טענות התובע בתמצית

8. הצדדים התגוררו בבית הורי התובע במשך כ- 5 שנים ומיום היוודע כי הנתבעת בהריון עם הקטינה י. בהעדר פרטיות בבית הוריו נוצר "סיר לחץ" והנתבעת ביקשה מהתובע לרכוש דירה. התובע הסכים לרכוש דירה, איתר דירה שפורסמה למכירה במסגרת כינוס נכסים, הגיש בעצמו הצעה לרכישת הדירה ונרשם להתמחרות. במסגרת ההתמחרות הוסיף עוד 2000 ₪ על הצעתו הראשונית והוכרז כזוכה.
9. את התשלום הראשוני בגין רכישת הדירה בסך של 21,000 ₪ שילם בהמחאה בנקאית מחשבון הבנק הפרטי שלו.
10. הצדדים פנו יחד לבנק טפחות לשם קבלת משכנתא שם הומלץ להם כי המשכנתא תילקח על שם הנתבעת בלבד בשל ההטבות להן זכאית כאם חד הורית.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

11. מאחר והמשכנתא נרשמה על שם הנתבעת בלבד גם חוזה המכר נרשם על שמה בלבד.
12. התובע לבדו עמד בקשר עם עוה"ד שערך את הליכי הכינוס ושילם מחשבונו את כל ההוצאות הכרוכות והנלוות לצורך העברת הזכויות בדירה על שם הנתבעת לרבות שכ"ט העו"ד.
13. הדירה נרכשה במצב מוזנח ועל כן התובע ממקורותיו החל במסע שיפוצים הכולל החלפת דלתות פנים, דלת כניסה, החלפת חלונות אלומיניום, מטבח חדש, כלים סניטרים חדשים, מקלחות, ברזים ריצוף, אינסטלציה חדשה, חשמל, עבודות גבס ועוד בעלות של למעלה מ-50,000 ₪.
14. השקעתו הראשונית של התובע בדירה לרבות השיפוץ מהווים כמחצית מערכה של הדירה אשר עמדה בעת רכישתה על סך של 200,000 ₪.
15. במרץ 2013 יחסי הצדדים עלו על שרטון. התובע הורחק מהדירה. בעת הרחקתו הנתבעת העלימה את תיק המסמכים הקשור ברכישת הדירה, על כן פנה לחברת האשראי ולבנק על מנת לשחזר את המסמכים.
16. הצדדים חיו מאז שנת 2002 ועד שנת 2013 כבני זוג ידועים בציבור תחת אותה קורת גג תוך שניהלו משק בית משותף.
17. לתובע זכויות במחצית הדירה לפיכך עותר לפירוק השיתוף בדרך של מכירת הנכס בשוק החופשי וחלוקת התמורה באופן שווה. בנוסף התובע עותר לחלוקת המיטלטלין כך שחפציה של הקטינה י" אשר במשמורתו יועברו אליו ואילו חפציה של הקטינה ל" אשר במשמורת הנתבעת, יישארו ברשותה. יתר המיטלטלין יחולקו בין הצדדים.

טענות הנתבעת בתמצית

18. התובע מעולם לא טען כי יש לו חלק בדירה ואף הודה והצהיר לא אחת כי הדירה שייכת לנתבעת בלבד.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

19. מתחילת הקשר הצדדים ניהלו חשבונות נפרדים וכל ענייני הרכוש הופרדו.
20. בעת היכרותם הנתבעת עבדה כמזכירה במפעל, התגוררה בשכירות יחד עם בנה ב' (מנישואיה הראשונים) ואילו התובע ישב בטל בבית הוריו וגם שש שנים קודם לא עבד בשום עבודה.
21. מעת שהנתבעת נקלטה להריון הם עברו להתגורר בבית הורי התובע בחדר קטן.
22. הצדדים נרשמו יחד ללימודי XXXX, כאשר בחודש 1/2004 הנתבעת החלה לעבוד ב XXXX ובחודש 5/2004 התובע פתח XXXX והנתבעת עבדה אצלו כשכירה.
23. החיים בבית הורי התובע בחדר קטן עם שני קטינים הפכו בלתי נסבלים, התובע סירב להתקדם לעבור לשכירות, לרכוש דירה או לקחת על עצמו כל מחויבות.
24. בשל האמור הנתבעת עברה במרוצת חודש 5/2005 להתגורר עם הקטינים בבית הוריה ואילו התובע המשיך להתגורר בבית הוריו. התובע לא נטל כל חלק בתשלום כלכלת הקטינה ועול פרנסתה נפל על כתפי הנתבעת בלבד.
25. במהלך שנת 2006 עת התגוררה בבית הוריה, הנתבעת החלה בחיפוש אחר דירה. הנתבעת איתרה את הדירה כיוון שהיא ממוקמת מול דירת מגורי אחיה והיא בעצמה יצרה קשר לצורך רכישתה.
26. במהלך חודש 9/2006 הנתבעת חתמה בעצמה על הסכם לרכישת הדירה ולאחר מכן נטלה משכנתא על שמה בלבד ללא כל כוונה לשיתוף כל שהוא מצד התובע.
27. לתובע היה ברור כבר בזמן ההתקשרות לצורך רכישת הדירה כי אין לו כל זכויות בה.
28. לטובת מגוריו של התובע בדירה ולטובת מזונות הקטינה, התובע הסכים לסייע בתשלום הראשוני לרכישת הדירה בסך 21,000 ₪ וכן בתשלומים הקשורים בשיפוץ.
29. החל משנת 2007 הצדדים התגוררו יחד בדירה. חרף המגורים המשותפים, הנתבעת נשאה לבדה בתשלומי המשכנתא, בהוצאות המדור החודשיות והוצאות הקטינים. התובע ערך מידי פעם

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

קניות של כלכלה דלות ביותר אשר לא כיסו אף את צרכי כלכלתו. כשהנתבעת ביקשה עזרה מהתובע הוא השיב פניה ריקם בטענה שכבר סייע בשיפוץ.

30. בחודש 3/2010 התובע סגר את XXXX וישב בטל בבית משך תקופה. הנתבעת המשיכה לשאת בכל הוצאות הבית לבדה מדמי אבטלה שקיבלה. בחודש 8/2010 ובליט ברירה הנתבעת עתרה בתביעה למזונות עבור הקטינות וכן בתביעת אבהות לאור שהתובע סירב להכיר בהן כבנותיו שמא יחויב במזונותיהן. נערכה בהסכמה בדיקת רקמות. הנתבעת חזרה בה מתביעת המזונות לאחר שהופנו אליה איומים מצד התובע.

31. הנתבעת המשיכה לשאת בכל הוצאות הבית והקטינים לרבות תשלום המשכנתא .

32. יחסי הצדדים הוסיפו להתדרדר, הנתבעת גילתה רצונה להיפרד מהתובע. זה האחרון איים לרצוח אותה הוא הודה ונגזר דינו.

33. בחודש 6/2013 הנתבעת אזרה אומץ פעם נוספת והגישה תביעת מזונות במסגרתה נפסקו לראשונה מזונות עבור הקטינות.

34. התובענה הוגשה בשיהוי ניכר והיא עומדת בניגוד מוחלט להצהרותיו של התובע כי אין לו חלק בדירה . לו התובע היה מעוניין בחלק בדירה היה משתתף בתשלום משכנתא ודואג להירשם כבעליה. התובע סירב כל העת למסד את הקשר עם הנתבעת או לקחת כל אחריות על התא המשפחתי.

35. הצדדים לא ניהלו אורח חיים תקין ובוודאי לא במאמץ משותף . בנסיבות העניין הצדדים כלל אינם ידועים בציבור.

דיון והכרעה

36. בשל העובדה שהנתבעת חולקת על טיב מערכת היחסים בין הצדדים, לא ניתן לגשת לסוגיית השיתוף הרכושי בין הצדדים קודם סיווג טיב היחסים. על כן, במסלול ההכרעה הראשון, יש לקבוע האם מדובר בבני זוג שאכן היו "ידועים בציבור" אם לאו. רק אם התשובה לכך הינה

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

חיובית, יש לגשת למסלול ההכרעה השני הדן בשאלת השיתוף הרכושי וכוונת השיתוף ביחס לנכס נשוא התובענה.

האם יש לראות בבעלי הדין "ידועים בציבור"?

37. על מנת להכיר בבני זוג כידועים בציבור נדרש כי יוכחו שני יסודות מצטברים : קיום חיי משפחה כבעל ואישה וניהול משק בית משותף (ר' לדוגמא ע"א 621/69 נסים נ' יוסטר, פ"ד כד (1) 617).
38. כידוע, יחסי אישות, קיום חיי משפחה והיסוד הרגשי ביחסי בני זוג הינו מאפיין וסממן מרכזי של טיב היחסים (ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון, פ"ד מג (1) 431 בעמ' 437-438 (1989)).
39. את הנחת היסוד לקיומה של מערכת זוגית של "ידועים בציבור " מבקש התובע להסיק מעצם המגורים המשותפים של הצדדים במהלך הקשר הזוגי כמו גם הבאת שתי בנות משותפות לעולם. התובע לא מצא לתמוך טענתו בדבר חיי שיתוף וניהול משק בית משותף בכל ראייה או עדות חיצונית הגם שנטען על ידי הנתבעת כבר בכתב הגנתה כי רוב הנטל בפרנסת וכלכלת המשפחה נפל לפתחה ללא עזרה מצידו של התובע.
40. ואולם, הנתבעת עצמה בכתב הגנה שהוגש על ידה קודם להליך זה במסגרת תביעה למשמורת מטעם התובע (ר' תמ"ש 16-02-62409) הגדירה בעצמה יחסי הצדדים כשל "ידועים בציבור" וציינה במפורש בפרק "עובדות המקרה" כדלקמן : **"הצדדים הכירו בשנת 2003 והחלו לנהל מערכת יחסים כבני זוג ידועים בציבור"**. הנתבעת לא נתנה כל הסבר ענייני או משכנע בדבר כפירתה בהצהרתה המוקדמת.
41. עסקינן בבני זוג שהביאו לעולם, כאמור, שתי בנות משותפות והתגוררו כ- 6 שנים לפחות בדירה הרשומה על שם הנתבעת.
42. לא נטען וממילא לא הוכח כי הצדדים קיימו קשר אפלטוני כשני זרים השוכרים דירה ואשר במקרה גם הביאו 2 ילדים לעולם.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

43. הנתבעת אף לא התנגדה לסמכותו העניינית של בית משפט זה להידרש לתביעת התובע, שכן אם הצדדים לא היו בני זוג שהם בגדר ידועים בציבור, אין לבית משפט לענייני משפחה סמכות עניינית לברר תביעת התובע.

44. לפיכך מצאתי לקבל טענת התובע באשר להגדרת יחסי הצדדים כשל ידועים בציבור. מכאן אפנה לשאלת השיתוף הרכושי.

האם הוכחה חזקת השיתוף?

45. הגם מסקנתי כי הצדדים חיו כ"ידועים בציבור", אין בכך כדי להחיל אוטומטית את חזקת השיתוף ואת כוונת השיתוף על יחסיהם.

46. העובדה שהצדדים חיו כ"ידועים בציבור", אינה מלמדת, כשלעצמה על שיתוף ברכוש אשר נרכש על ידי כל אחד מהם בנפרד בתקופת חייהם המשותפים, שהרי כידוע, ההלכה גורסת כי אף אם ייקבע שבני הזוג חיו כ"ידועים בציבור", אין בכך משום החלה אוטומטית של חזקת השיתוף עליה. מצבם המשפטי של הידועים בציבור לא הושווה לזה של הנשואים, שכן בניגוד לאחרונים, אין די בהוכחת אורח חיים תקין על מנת להקים את חזקת השיתוף, אלא יש להוכיח כוונת שיתוף :

"אין חולק כי מהעובדה בלבד, שגבר ואישה חיים ביחד בנסיבות בהן ידועים הם בציבור כבני זוג נשואים, אין עדיין להסיק, שרכוש שנרכש על ידי כל אחד בנפרד, רכוש משותף הוא. נפסק לא פעם, כי כלל זה יפה אף לגבי זוג נשוי כדת וכדין (ר' ע"א 2/77 (3), בעמ' 15); קל וחומר לגבי 'הידועים בציבור'". דברי ביהמ"ש בע"א 52/80 שחר נ' פרידמן פ"ד, לח (1) 493.

47. מי שטוען לשיתוף בנכסי בן הזוג בנכס הרשום רק על שם משנהו, מכח היותם ידועים בציבור וקיומה של חזקת השיתוף, מוטל עליו נטל הוכחה כבד יותר מאשר הנטל בין בני זוג נשואים זאת מאחר ויש למנוע מצב - שבו יכפה על הצדדים הסדר של שיתוף רכושי, כאשר הם עצמם בחרו, לכאורה, שלא להחיל על עצמם הסדר זה.
(ר' ע"א שחר נ' פרידמן, לעיל; ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, פ"ד נא (1) 337, בג"צ 4178/04 ועוד)

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

48. טעמו של השוני נעוץ בהבדל שבין רמת המחויבות ההדדית המאפיינת את קשר הנישואים לבין זו המאפיינת את הקשר שבין ידועים בציבור; שהמחויבות הגבוהה הכרוכה בנישואים טבועה במוסד הנישואין עצמו, ולא בנקל יכול מי מבני הזוג להשתחרר ממנה, ואילו רמת המחויבות שבין בני זוג ידועים בציבור נובעת מנסיבותיו של הקשר במקרה הנתון ותלויה, כל כולה, ברצונותיהם המשתנים של בני הזוג.
49. יש, אפוא, להתחשב בכל מקרה ומקרה בטיב הקשר הזוגי, בנסיבותיו ובכוונות המונחות בבסיסו, תוך בחינת האפשרויות שעמדו בפני בני-הזוג למיסוד הקשר הזוגי מחד-גיסא ומידת האפשרות של כל אחד מבני-הזוג לניתוק הקשר מאידך-גיסא. יש לתן משקל נכבד לאוטונומית-הרצון של בני-הזוג בעיצוב הקשר הזוגי ביניהם ובקביעת ההסדר הרכושי החל על נכסיהם. (בג"ץ 8178/04 פלוני נ' בית הדין הרבני לערעורים (13.12.2006); רע"א 8256/99 פלונית נ' פלוני ואח', פ"ד נח(2) 213)
50. יש לכבד את רצונו של הבעלים הקנייני שלא לשתף את בן זוגו בנכסיו הפרטיים (שחר לישפיץ "יחסי משפחה וממון: אתגרים ומשימות בעקבות תיקון מס' 4 לחוק יחסי ממון" חוקים א' 2009, 227, 263). הראיות בדבר כוונת שיתוף צריכות להיות ממשיות ובעלות משקל. לא די במשאלת לב ובציפייה של בן הזוג הלא-רשום. הכלל הוא כי על מנת שתוחל חזקת השיתוף, יש להוכיח כוונת שיתוף ויש לשכנע כי כוונת הצדדים היתה לכך שיהיה שיתוף.
51. אקדים ואומר כי בחינת התשתית הראייתית שהונחה בפניי אינה תומכת במסקנה כי לצדדים הייתה כוונת שיתוף מפורשת כלשהי.
52. הצדדים לא ניהלו קופה משותפת למימון הוצאות המחיייה. הצדדים לא ניהלו חשבון בנק משותף.
53. טענת התובע כי בניגוד לגרסת הנתבעת נשא בתשלומי הבית השוטפים לאורך השנים וחלק יחד עמה את מימון משק הבית לא הוכחה.
54. התובע, כמי שחלה עליו חובת ההוכחה נמנע מלצרף ולו ראשית ראייה לתמיכה בטענתו זו. גרסתו לפיה נבצר ממנו להמציא מסמכים לאור שכלל המסמכים נותרו בבית ובשליטת

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

הנתבעת אינה יכולה להתיישב עם עדותו כי לא הייתה לו כל מניעה לפנות ולבקש תדפיסי כרטיס אשראי על מנת להוכיח טענתו. ובלשונו-

"..זה פשוט מאוד. מתקשרים לכרטיס אשראי, מבקשים את כל ההוצאות ושולחים לך. את כל הדפי כרטיס אשראי- זה תהליך מאוד מאוד פשוט". (פרוטוקול מיום 2.10.2017 עמ' 8 ש' 3-4).

55. התובע, כמי שבגד בו זכרונו, לא ידע אף להשיב לשאלת ב"כ הנתבעת האם השתתף למשל בתשלומים לגן של הקטינה י' והסתפק באמירה כללית – **"יכול להיות ששילמתי"**. (פרוטוקול מיום 2.10.2017 עמ' 7 ש' 28-29)

56. טענת הנתבעת כי נאלצה לאורך השנים לכלכל את הבית והקטינים ממקורותיה ללא עזרה מצד התובע כשזה נושא אך בתשלום זעום בעבור כלכלה שלא כיסתה אף את צרכיו מוצאת חיזוק גם ובשים לב להליכים בהם נקטה בשנים 2010 ו- 2013 עת עתרה פעמיים בתביעה למזונות (תמ"ש 12022-08-10 ותמ"ש 13754-06-13). לא יהא זה בלתי סביר להניח כי לו היה התובע מכלכל את הבית כטענתו הנתבעת לא הייתה נדרשת להגיש את התובענות האמורות.

57. טענתו של התובע בסיכומיו לפיה לא היה בידי הנתבעת מקורות מימון לספק צרכי המחיה ומכאן שיש להסיק כי התא המשפחתי חי מהכספים שעמדו לרשותו בחשבונו האישי לא הוכחה. בהקשר זה יש לתהות מדוע התובע מבקש להסיק מסקנה עקיפה תחת צירוף ראיות אשר יוכיחו כי נשא בתשלומי הבית השוטפים.

58. יתר על כן במהלך חקירתו הוברר כי התובע לא התמיד בעבודותיו. טענת הנתבעת כי בין השנים 2010-2013 כלל לא עבד וישב בבטלה בבית לא נסתרה. טענת התובע כי בניגוד לגרסת הנתבעת עבד בעבודות מזדמנות בשנים אלו ואף נטל הלוואה מחברת אשראי לצורך מימון החיים המשותפים לא נתמכה בכל ראשית ראיה. ראיות אשר בנקל יכל לצרף לכתב התביעה.

59. הדברים מעוררים תמיהה ביתר שאת עת נלמד בחקירת התובע כי בתקופה האמורה עמדו לזכותו מאות אלפי שקלים בחשבונו האישי. אם כך מדוע נדרש ליטול הלוואה תחת שימוש בהון שעמד לרשותו. (ר' פרוטוקול דיון מיום 2.11.17 עמ' 5 ש' 20-21)

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

60. הלכה ידועה היא כי הימנעות בעל דין מלהביא ראיה בעלת משקל המצויה בשליטתו תוביל את ביהמ"ש למסקנה, שאילו הובאה היא, הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה (ר' ע"א 27/91 קבלו נ' ק. שמעון ואח', פ"ד מט (1) 450, י. קדמי על הראיות- חלק שני, מהדורה משולבת ומעודכנת, תשנ"א- 1991)
61. על האמור יש להוסיף כי התובע סירב למסד את הקשר עם הנתבעת ואף סירב להכיר בקטינות כבנותיו שמא יחויב במזונותיהן עד כי הנתבעת נאלצה לעתור במרוצת שנת 2010 בתביעה לאבהות שרק לאחריה נתרצה התובע וערך בדיקת רקמות שהוכיחה דבר אבהותו ואפשרה רישום הקטינות כחוק והכל בזמן שהצדדים דרים תחת אותה קורת גג.
62. הצדדים, כאמור, התנהלו כל העת בחשבונות נפרדים. כשנשאל התובע בחקירתו מה דינם של יתרות הזכות בחשבונו האישי ערב פרידת הצדדים האם משותפים לצדדים אם לאו התקשה עד מאוד להשיב לשאלה זו לבסוף הבהיר **"...זה כמו החשבון שלה שאף פעם לא נגעתי בו, היא אצלי בחשבון אף פעם לא נגעה..."** (פרוטוקול מיום 2.10.2017 עמ' 14 ש' 10-25)
63. גם עסק XXXXX בו עבדו הצדדים נפתח על שם התובע בלבד, והגם כי נשא שמם של הצדדים יחד נוהל בפועל מחשבונו הפרטי כשהנתבעת מקבלת שכר כעובדת שכירה. לא שוכנעתי כי הנתבעת נהגה בעסק מנהג בעלים וכטענת התובע נטלה כספים מהחשבון שלו מתי שחפצה בכך. הדברים עומדים בסתירה לעדותו האמורה לפיה התובעת לא נגעה אף פעם בחשבונו והוא לא נגע בחשבונו וכן עדותו כי לא היה מקובל שהנתבעת תמשוך כספים מהחשבון (ר' פרוטוקול דיון מיום 2.10.17 ש' 5-11). עדויות הצדדים מלמדות כי גם בהקשר לעסק האמור נהגו בהפרדה רכושית.
64. עדותה של הנתבעת כי הייתה לאם ולאב בתוך הבית פנימה תוך שהתובע מקמץ ידו ומטיל לפתחה עול הפרנסה הותירה עלי רושם אמין. עדותה של הנתבעת הייתה פשוטה עניינית בלתי מתלהמת ואפילו מאופקת. מנגד התובע התחמק ממתן תשובת ענייניות וישירות, כאמור לעיל מצאתי פרכות וסתירות בגרסתו. עדות התובע הותירה רושם בלתי אמין.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

65. התובע לא הרים את הנטל המוטל עליו להוכיח תרומתו למאמץ הכלכלי המשותף, לצורך החלת חזקת השיתוף על יחסיהם. מתוך החומר שבפניי, מצטיירת תמונה של חיים משותפים שבהם מירב הנטל לכלכלת הבית ולתחזוקתו נפל על כתפי הנתבעת.

האם הוכחה כוונת שיתוף בדירה?

66. בהעדר הסכמה מפורשת בין הצדדים, יש לאמוד את רצון הצדדים ואת כוונתם מתוך התנהגותם ומתוך ראיות עובדתיות נוספות, ככל שישנן (הלכת שחר נ' פרידמן, לעיל, בע"מ 447).

67. מהחומר שהוצג לפני ומעדויות הצדדים לא שוכנעתי כי אכן גמלה בלבם של הצדדים החלטה משותפת לראות את הדירה כנכס משותף.

68. התובע טוען כי היה שותף פעיל ברכישת הדירה עת הגיש בעצמו הצעה לרכישתה אצל כונס הנכסים והוכרז כזוכה, שילם את כל ההוצאות הנלוות הכרוכות ברכישת הדירה ובכלל זאת שכר טרחת עו"ד. התובע לא תמך טענתו זו ולו בראשית ראיה, התובע אף לא ביקש להעיד את עוה"ד אשר ערך את הליך הכינוס. הנתבעת מנגד צירפה לתצהירה חשבוניות על שמה בגין תשלום לעוה"ד אשר טיפל בכינוס ולעוה"ד שטיפל בהסכם המכר. (ר' נספח כ' לתצהיר עדות ראשית). בכל מקרה סיוע של התובע בהליך הטכני הכרוך אחר רכישת הדירה אין בו כשלעצמו כדי להוות נימוק לשיתוף בנכס.

69. יחד עם זאת אין מחלוקת כי התובע נשא בתשלום ראשוני בסך 21,000 ₪ לטובת רכישת הדירה וכי טרם מעבר הצדדים למגורים בדירה מימן ממקורותיו שיפוץ כאשר הצדדים חלוקים בשאלת היקף ההוצאה. התובע מבקש לראות בהשקעתו הכוללת אותה מעמיד על למעלה מ-70,000 ₪ (21,000 ₪ תשלום ראשוני לדירה וכ-50,000 ₪ עבור שיפוץ) כמה שמהווה חלק ארי מרכישת הדירה אשר ערכה עמד באותה עת על סך של 200,000 ₪. ואולם במכלול הראיות שלפניי והגם שאין חולק כי נעשתה השקעה על ידי התובע (אם כי היקף השיפוץ לא הוכח כדבעי), לא מצאתי כי תשלומים אלה מובילים למסקנה כי למבקש חלק בדירה.

אבאר טעמי.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

70. הדירה נרשמה על שם הנתבעת בלבד תוך שזו לוקחת משכנתא למימון 95% מערך הדירה.
71. אין חולק כי לאורך כל השנים המשכנתא שולמה אך מחשבונה של הנתבעת בלבד תוך שהתובע לא נושא כל חלק בתשלומה (ר' דברי ב"כ התובע בפרוטוקול דיון מיום 4.5.17 עמ' 2 ש' 11-12). התובע אף לא נשא כאמור בכל חלק ארי אחר ביחס להוצאות השוטפות של המשפחה.
72. חיזוק לגרסת הנתבעת באשר לחוסר רצון מצד התובע לרכוש דירה משותפת נלמד מעדות התובע לפיה כבר במרוצת שנת 2002 בעת שהכיר את התובעת היה התובע בעל הון עצמי בחשבון הבנק האישי שלו בסך של 700,000 ₪ וכן בעליו של רכב בשווי 170,000 ₪ והוא מתגורר אצל הוריו. (ר' עמ' 5 פרוטוקול דיון מיום 2.10.17 עמ' 9-21).
73. חרף ההון המשמעותי התובע לא מצא לנכון לעבור למגורים נפרדים עם הנתבעת הגם שהעיד כי מגוריו אצל הוריו בדירת שני חדרים וסלון היו "כסיר לחץ" וחרף שהדבר אילץ את הנתבעת במרוצת שנת 2005 לעבור להתגורר עם שני קטינים בבית הוריה כשהתובע נשאר בבית הוריו. בהמשך וכשעלתה אפשרות רכישת דירה התובע לא מצא לנכון לתן מהונו האישי לטובת מימון רכישת הדירה או חלקה, והגם שיכל לעשות כן כפי שהעיד: **"לא רציתי לבזבז את הכסף על לקנות דירה" וכן "מבחינתי הייתה לי אפשרות לקנות את כל הדירה במזומן"**. (ר' פרוטוקול דיון מיום 2.10.2017 עמ' 9 ש' 1-4).
74. התובע לא הוכיח טענתו לפיה הצדדים החליטו לקחת משכנתא על שמה של הנתבעת בלבד לאחר שפקידת הבנק שכנעה אותם לעשות כן בשל הטבה של הנתבעת כאם חד הורית. התובע לא ביקש להעיד את פקידת הבנק שטיפלה בעניינם של הצדדים או למצער כל נציג אחר מטעם הבנק. התובע לא הביא ראיות לתמיכה בטענתו כי לא ניתן או לא כדאי היה ליטול משכנתא משותפת ולרשום את הנכס במשותף. התובע אף לא שימש כערב להלוואה. נמצא, כי התובע לא נתן הסבר משכנע לכך שהוא אינו חתום על הסכם הרכישה של הדירה ולכך שהדירה לא נרשמה גם על שמו, אם אכן הייתה כוונה לשיתוף בדירה.
75. לאמור יש להוסיף כי חרף שנטען על ידי התובע כי היה מוסכם שהדירה שייכת לשני הצדדים הבהיר זה בעדותו כי נושא הדירה ורישומה על שם הצדדים בחלקים שווים לא עלה כלל על

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

הפרק. (פרוטוקול דיון מיום 2.10.2017 עמ' 13 ש' 4-3 וכן עמ' 16 ש' 3-1). בהינתן כי מערכת היחסים של הצדדים ידעה משברים רבים ניתן להניח שנושא רישום הדירה היה אמור לעלות על סדר היום.

76. התובע אף לא מצא לנכון לעמוד על טענתו ביחס לזכות בדירה גם במסגרת הליכים קודמים שהתבררו בעניין הצדדים הגם שהנתבעת שבה וציינה כי מדובר בנכס השייך לה.

כך למשל, במסגרת בקשה לצו הגנה שהגישה הנתבעת בחודש 8/2013 (ה"ט 13-08-30192) בדיון שהתקיים במעמד שני הצדדים טען התובע לפרוטוקול: **"הבנתי שהמבקשת רוצה להרחיק אותי מביתה"** (ההדגשה אינה במקור- א.ש.ד.), כמה שמבטא הלך מחשבתו של התובע לעניין זה בזמן בו נראה כי נושא הבית היה אמור להיות בראש מעיניו עת מערכת היחסים של הצדדים הגיעה למבוי סתום. הסברו של התובע כי לא יחס לדברים חשיבות וכי במילה "ביתה" התכוון לבית בו היא גרה הנו הסבר דחוק ובלתי משכנע בעיני. (ר' פרוטוקול דיון מיום 2.11.17 עמ' 17 ש' 9-8).

כך למשל במסגרת טופס הרצאת פרטים שצורף לתביעת משמורת שהגיש התובע אך במרוצת חודש 2/2016 וקודם להגשת תביעה זו צויין, כי הדירה בבעלות הנתבעת ללא שמצא להבהיר כי לו זכויות בנכס זה. (ר' תמ"ש 16-02-62409)

77. גם השיהוי בו הוגשה התובענה מהווה חיזוק נוסף לטענת הנתבעת כי לא היתה כל כוונה לשיתוף בנכס זה. הצדדים נפרדו באופן סופי בראשית שנת 2013 התביעה הוגשה אך בסוף חודש 2016 למעלה משלוש שנים ממועד הפרידה. מחקירתו של התובע נלמד כי במהלך כל התקופה האמורה לא נעשתה כל פנייה מסודרת לנתבעת בעניין הנכס. (ר' פרוטוקול דיון מיום 2.10.2017 עמ' 16 ש' 14-4).

78. לבסוף הנני נותנת אמון בגרסת הנתבעת לפיה התשלום הראשוני ששולם על ידי התובע לרכישת הדירה ולשיפוצה ניתן לה מטעמי אינטרס אישי של התובע ושלא מתוך כוונה ליצור זכויות בעלות בדירה. הנתבעת מנתה מס' נימוקים על מנת להבהיר נסיבות מתן הכספים ובכללם כי הכספים נועדו לכיסוי מזונות הקטינה עת התגוררה בבית הוריה, כיסוי מה מצרכי התובע

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

וכתנאי לחזרתו למגורים עמה . לטענת התובע נימוקיה השונים של הנתבעת מלמדים לבדם על חוסר אמינות בגריסתה.

אומר כי אין בידי לקבל טענת התובע לעניין זה. כלל נימוקיה של הנתבעת מביאים לאותה מסקנה לפיה נתרצה התובע והסכים לשאת ממקורותיו בתשלום כלשהו לאחר שהותירה להתמודד בכוחות עצמה עם פרנסתה ופרנסת הקטינה משך חודשים ארוכים וכדרך אשר תאפשר לו לשוב ולחיות במחיצתה לאחר שזו עזבה לבית הוריה בשל סירובו לממן מגורים עצמאיים עבורם .

בהינתן המסקנה אליה הגעתי בדבר תרומתו המצומצמת של התובע לפרנסת וכלכלת המשפחה בשים לב כי לא שולמו דמי שכירות על ידו כל השנים ברי כי הסכום בוודאי מתקזז אל מול ההוצאות שהוציאה הנתבעת למחייתם.

79. מכאן שאיני מוצאת כי יש מקום להורות על השבת התשלום ששולם על ידו, סעד זה אף לא נתבקש.

80. ערה אני להלכה שלפיה ביחס לדירת המגורים, כמות הראיות הנדרשת להוכחת השיתוף קטנה יותר, אף אם עיקר המעמסה ברכישת הנכס היתה על אחד מבני הזוג (ר' לדוגמא: ע"א 5598/04 נניקשוילי נ' נניקשוילי, פ"ד מט (5) 163) ואולם, לסברתי, אין בכך לשנות ממסקנתי בדבר העדר כוונה לשיתוף אף בדירה וזאת לאחר ששקלתי את כלל הראיות שהובאו בפניי ומצאתי כי מהתנהלות הצדדים לא משתמעת כל הסכמה לשיתוף.

81. ממכלול הנסיבות לא מצאתי כי התובע ראה עצמו שותף בנכס זה , הצדדים הנהיגו הפרדה רכושית במהלך חייהם כאשר לתובע היה נח להתנער מכל אחריות ביחס לתשלומים החלים על הדירה. אין חולק כי התובע לא השתתף בתשלומי המשכנתא לאורך כל השנים ולא ראה עצמו מחויב לעשות כן חרף ההון שעמד לרשותו. אי דיותן של ראיות מטעם התובע כמו גם שורה של סתירות ותמיהות שעוררה גרסתו תומכים במסקנתי כי לא הייתה כוונה לשיתוף. לא מצאתי גם, כי הייתה הסתמכות של התובע על זכויותיו הנטענות בדירה. התובע לא טען וממילא לא הוכיח כי כיוון את צעדיו הכלכליים מתוך הבנה שהדירה שייכת גם לו. התרשמתי כי התובע שמר על כספו בחשבונו האישי בצורה קנאית ולכן הדעת נותנת כי אם הנכס היה משותף היה דואג לרישום שמו במהלך הדרך או לכל הפחות בעיגון זכותו הנטענת בהסכם.

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 16-12-37736 פלוני נ' פלונית

82. בסיכום הדברים, התובע לא הניח תשתית ראייתית מספקת להוכחת גרסתו, לפיה הוא והנתבעת התכוונו לרכוש את הדירה יחד. ממכלול הראיות לא שוכנעתי כי הייתה כוונה מצד הנתבעת לשתף את התובע בזכויות בדירה.

83. אשר למטלטלין – התובע זנח בסיכומיו טענתו לעניין זה. כידוע דין טענה שנטענה בכתב הטענות אך לא הועלתה בסיכומים – אם בשל שגגה או במכוון – כדין טענה שנוזחה, ובית המשפט לא ישעה לה" (ע"א 447/92 רוט נ' אינטרקונטיננטל קרדיט קורפריישן, פ"ד מט(2) 102, פסקה 4 (1995); כן ראו והשוו ע"א 3250/02 וינצלברג נ' ש.א. דיזל פרטס בע"מ (פורסם במאגרים, 7/7/2005).

סוף דבר:

84. לאור האמור והמקובץ הנני מורה על דחיית התובענה.

85. התובע יישא בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך כולל של 10,000 ₪. הואיל והנתבעת מיוצגת על ידי הלשכה לסיוע משפטי ישולמו הוצאות אלה לטובת אוצר המדינה.

פסק הדין ישלח לבאי כוח הצדדים.
המזכירות תסגור את התיק.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ח, 22 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

אפרת שהם – דליות, שופטת